

«Duch otevírá naše srdce Boží přítomnosti»

Při katechezi Svatého otce z knihovny Apoštolského paláce papež připomněl, že „bez Ducha neexistuje vztah ke Kristu a Otci“. A pokračoval, že skrze milost „nás Duch svatý proměňuje a dává nám zakoušet radostné pohnutí z toho, že nás Bůh miluje jako pravé syny.“

17.03.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dnes dokončíme katechezi o modlitbě jako vztahu k Nejsvětější Trojici, a zejména k Duchu svatému. Prvním darem v každém křesťanském životě je Duch svatý. Není to jeden z mnoha darů, nýbrž základní Dar. Duch je darem, o kterém Ježíš přislíbil, že nám bude seslán. Bez Ducha neexistuje vztah ke Kristu a Otci, protože Duch otevírá naše srdce Boží přítomnosti a vtahuje je do onoho „víru“ lásky, který je samým jádrem Boha. Jsme nejenom hosty a poutníky na této zemi, ale jsme též hosty a poutníky v tajemství Trojice. Jsme jako Abrahám, který jednoho dne přijal ve svém stanu tři pocestné a tak potkal Boha. Jestliže můžeme v pravdě volat k Bohu a nazývat ho „tatínkem – Abbà“, pak je to díky Duchu svatému, který v nás přebývá, v hloubi nás proměňuje a dává nám zakoušet radostné pohnutí z toho, že

nás Bůh miluje jako pravé syny. Veškerou duchovní práci v našem nitru vykonává Duch svatý, který nám byl darován. Pracuje v nás, aby vedl kupředu náš křesťanský život, a to spolu s Ježíšem směrem k Otci.

Katechismus v této souvislosti říká: » Kdykoliv se začínáme modlit k Ježíši, Duch svatý nás předchází svou milostí a přitahuje na cestu modlitby. Když nás učí modlit se tím, že nám připomíná Krista, proč se nemáme modlit přímo i k němu? Proto nás církve vybízí, abychom každý den vzývali Ducha svatého, především na počátku a na konci každého důležitého jednání« (2670). Takto v nás Duch působí. „Upamatovává“ nás na Ježíše a zpřítomňuje ho v nás, mohli bychom říci, že se stává naší trojiční pamětí, pamětí Boha v nás. Duch zpřítomňuje Ježíše v našem vědomí, aby se neumenšil na osobnost z minulosti. Kdyby nám byl Kristus časově vzdálen, bloudili

bychom osamoceně světem. Jistě, vzpomínali bychom na Ježíše jako na někoho velice vzdáleného, avšak Duch jej přivádí dnes, nyní, v tuto chvíli do našeho srdce.

Duch vše oživuje a křesťanům každé doby a místa se tak skýtá možnost setkání s Kristem, a to nejenom jako s historickou osobností, Nikoli, Duch vtahuje Krista do našich srdcí, Duch působí naše setkávání s Kristem, který není vzdálený, nýbrž je v Duchu s námi. Ježíš nadále vychovává své učedníky a mění jejich srdce, jako to učinil s Petrem, Pavlem, Marií z Magdaly a všemi apoštoly. Proč je v nich Ježíš přítomen? Protože jej Duch vnáší do našeho nitra.

Tuto zkušenost prožili mnozí mužové a ženy modlitby, které Duch svatý utvářel podle Kristovy „míry“, v milosrdenství, službě a modlitbě... Je milostí, když se můžeme setkat s

takovými lidmi. Všimáme si, že v nich tepe jiný život, jejich pohled je přesažný. Nemyslím jenom na mnichy a eremity, protože je najdeme i mezi běžnými lidmi. Jsou to lidé, kteří navázali dlouhou rozmluvu s Bohem a jejichž životní příběh je někdy vnitřním bojem, pročišťujícím víru. Tito pokorní svědci hledali Boha v evangeliu, v eucharistii, kterou přijímali a jíž se klaněli, ve tváři bratra, který se ocitl v nesnázích, a Boží přítomnost opatrují jako tajný oheň.

Prvním úkolem křesťanů je tudíž udržovat tento oheň, který Ježíš přinesl na zem (srov. *Lk 12,49*). Co je to za oheň? Je to láska, Boží láska, Duch svatý. Bez ohně Ducha vyhasínají proroctví, smutek vytlačuje radost, zvykovost nahrazuje lásku, služba se mění v otroctví. Vybavuje se nám obraz světla, zažehnutého u svatostánku, který uchovává eucharistii. I když se

kostel vyprázdní a nastane večer, i když je kostel uzavřený, ono světlo zůstává rozsvícené a nadále plane. Nikdo je nevidí, a přesto září před Pánem. Stejně tak Duch ustavičně přebývá v našem srdci, jako ono věčné světlo.

V Katechismu se dále píše: »Duch svatý, jehož pomazání naplňuje celé naše bytí, je niterným učitelem křesťanské modlitby. Je tvůrcem živé tradice modlitby. Je bezpochyby tolik cest modlitby, kolik je těch, kteří se modlí, ale týž Duch působí ve všech a se všemi. Právě ve společenství Ducha svatého je křesťanská modlitba modlitbou v církvi« (2672). Mnohdy se stává, že se nemodlíme, nechce se nám modlit, anebo nevíme jak. Často papouškujeme modlitby ústy, ale srdce je daleko. To je chvíle, kdy se máme obrátit k Duchu: „Přijď, přijď, Duchu svatý, zahřej mé srdce. Přijď a nauč mne modlit, nauč mne hledět na Otce, na Syna. Nauč mě

cestě víry, nauč mě milovat a především mě nauč naději.“
Vzývejme neustále Ducha, aby byl přítomný v našich životech.

Dějiny církve a světa tedy píše Duch, právě On. My jsme nepopsané listy, ochotné přijmout jeho rukopis. A v každém z nás Duch tvoří originální dílo, protože žádný křesťan se plně neztotožňuje s druhým. Na nedozírném poli svatosti dává jediný Bůh, trojičná Láska, rozkvést rozličným svědkům – všichni jsou si rovni, co do důstojnosti, ale zároveň jsou jedineční v kráse, která působením Ducha vytryskla v každém z těch, jež Boží milosrdenství učinilo svými dětmi.

Nezapomínejme, že Duch je v nás. Naslouchejme Duchu, volejme k Duchu – onomu daru, kterým nás Bůh zahrnul – a řekněme Mu:

„Duchu svatý, nevím, jakou máš tvář, neznám ji, ale vím, že jsi síla, že jsi světlo, že jsi schopen povzbudit mne

na cestě a naučit mne modlitbě.
Přijď, Duchu svatý.“ Je to krásná
modlitba: „Přijď, Duchu svatý.“

vaticannews.va/cs / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-
frantisek-modlitba-duch-svaty/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-modlitba-duch-svaty/)
(04.04.2025)